

værksløv, idet man ikke kan tænke sig en fuldkommen klar Ordning af Advocaturen uden en Omordning af Retspleien i det Hele. Men i alt Fald maatte man føle, at der med dette Lovforslag kom et Pust fra den vest- og sydeuropæiske Luft ind i vort noget tørre og kolde hyperboreæiske Klima, og dermed stod det i Forbindelse, at jeg meente, at medens man vel kunde slaae sig til Taals med Bestemmelser, mod hvilke der var Et og Andet at indvende, naar de dog indeholdt et Fremskridt, kunde man derimod paa ingen Maade inblade sig paa at vedtage Regler, som indeholdt et ligefremt Tilbagefrit, og her fastholder jeg med Bestemthed, at der er steet et stort Tilbagefrit ligeoverfor den i en vis Forstand lettere Afgang, der nu er til gjenneur kongelig Udnevneelse at opnaae Advocaturen, naar denne lange — som man kalder den, praktiske, men som meget let vil kunne komme til at hedde upraktiske — Prøvetid skal overholdes. — Jeg har aldrig sagt eller troet, at det vilde blive sædvanligt eller Regel, at juridiske Professorer gik til Strancken, men jeg troer, at det vilde høre med til dette Pust fra en friere Tingenes Tilstand, at der aabnes Mulighed for, at en Professor undtagelsesviis kan gaae denne Vej, og jeg er overbevist om, at, desom man forelagde dette Lovudkast for Mænd, der kun kjendte de friere Forhold i Frankrig, England eller Amerika, vilde de i høieste Grad forbauses, naar de saae — det er et Exempel, som jeg ikke fremhævede igaar, da jeg vilde udtale mig saa kort som muligt — at det er de juridiske Professorer formeent at være Advocater, medens man alle andre Steder finder det aldeles naturligt, at saadanne Mænd ere Advocater. Med andre Ord, naar Berettigelsen til at fungere som Advocat engang er opnaaet, skal den vedblive; maastee bliver den ikke benyttet, men Vedkommende maa, om han vil, kunne træde tilbage til Advocaturen, og der kan gives mangfoldige Leiligheder, hvor han kunde ønske det. I England ere nogle af de allerhøieste Statsembedsmænd samtidig Advocater. Der er jo der ingen egentlig Justitsminister, men den, som nærmest maa siges at uføre dennes Function (Lehmann: Lordkantsleren) . . . nei han er Dommer — men attorney general for Englands

Vedkommende og Lordadvocaten for Skotlands Vedkommende, ere fungerende Advocater. — Altsaa, jeg indrømmer, at vi ikke vilde kunne faae hele Idealet gennemført, men det forekommer mig, at vi bør vogte os for at sætte nye Laase, og jeg kan ikke unblade at minde om, at vi ved vor Behandling af denne Lov ikke maae glemme den hele aandelige Opfattelse af Advocatens Opgave. Paa den høitærede Ministers øvrige Betragtninger skal jeg ikke nærmere gaae ind.

Justitsministeren: Jeg kjender desværre ikke saa nøie til, hvorledes Advocaturen og Afdgangen til denne er ordnet i England, men jeg skulde dog tage meget feil, om der blandt Betingelserne for at komme ind i denne Stand ikke ogsaa der er en vis Prøve — efter min Mening rigtignok af en noget besynderlig Character, idet jeg troer, at man for idethele taget at blive Advocat idetmindste skal være optagen i en vis Corporation, have været i den i en vis Tid og enten have hørt nogle Forelæsninger der eller have underkastet sig en Prøve — og jeg er overbevist om, at de Mænd, der beklæde den høie Stilling, som den ærede Taler sammenlignede med Justitsministerens, i sin Tid maae have gjort dette Skridt for at komme ind i Advocaturen. Jeg beklager, at jeg ikke er saa nøie kjendt med disse Forhold, men jeg troer, som sagt, at Advocaturen dog ogsaa i England er knyttet til en vis Prøvetid.

Lehmann: Jeg skal ikke forfølge det Spørgsmaal, der er reist, om Forbindelsen mellem denne Lov og den almindelige, store Reform af Retsvæsenet; selv om jeg havde hørt bdt ifinde, vilde jeg have tabt Øysten dertil efter den Udtalelse, hvormed den høitærede Justitsminister begyndte, og som han nu specielt har givet Anvendelse paa den særlige Sag, der her foreligger. Hvad derimod selve Sagen angaaer, har jeg fundet særlig Opfordring til at udtale mig derom, fordi to Mænd her i Forsamlingen, som i hele deres Livsstillings have havt en ganske særlig Afkomst til derom at udtale et vægtigt og betydningsfuldt Ord, og som Forsamlingen vistnok i et saadant Spørgsmaal vil stjenke den allerhøieste